

tanítanánk, akkor sem mondhatnánk, hogy sok volt! Viszont az egy év, és abban is csupán néhány tanítás — ez még kevésnek is alig mondható! Ezt a megállapítást minden szakra értem.

A második probléma, amivel én többször is szembe kerültem: a *háztartási gyakorlatok* tanításának kérdése. Az általános iskolában szerepel, de a főiskolán ilyen irányú képzés nincs. Még eskütétel előtt voltam a városi művelődésügyi osztályon, hogy megérdeklődjem, mit fogok tanítani? A válasz: gyakorlatit *fiúknak és lányoknak*. Őszintén írom, hogy ettől nagyon félttem és ugyancsak ke-

restem a kibúvót. A dolog igen nehezen ment, mert azt mondták: gyakorlati szakos vagyok, akkor ez miért probléma? Hiába érveltem azzal, hogy mi ezt a témát a főiskolán nem vettük! Újabb ellenérvük: tantervi feladat, amit meg kell valósítani és „érthetetlen, hogy a főiskolán miért nem tanítják?”

Erre már nem tudtam felelni, így a kérdést én is továbbítom, hátha rajtam kívül másnak is problémát jelent?

Homoki Mária,
általános iskolai tanár,
Várpalota
Rákóczi-telepi iskola

BÍRÁLÓ SZEMMEL

A pályakezdés nehéz napjaiból néhány gondolatot vetnék papírra. Nem azzal a szándékkal teszem, hogy az Alma Materet a legkisebb mértékben is elmarasztaljam, de azért, hogy az utánunk következők még nálunk is gazdagabban indulhassanak az életútra!

Magamról röviden annyit, hogy matematika-műszaki szakos általános iskolai tanár vagyok és Dunántúl egyik legszebb városában: Veszprémben tanítok. A matematika mellett jelentős óraszámban gyakorlati foglalkozást is. Mai levelemben erről a szakomról szeretnék írni.

Először a pozitívumokat. Megítélésem szerint főiskolai tanulmányaink folyamán a műszaki oktatás módszertana volt az a tantárgy, ami a legtöbbet nyújtotta számunkra. Legfőbb erénye a többi stúdiummal szemben, hogy itt azt tanultuk meg, amit valóban alkalmazunk minden nap, minden órán! Oriási segítséget adnak az óravázlatok, a részletesen kidolgozott tábla- illetve füzetekkel. Most utólag már bevallhatom, hogy bizony sokszor mérgek voltunk — mikor a vázlat-sor összegyűlt — és egyszerre sokat kellett beadni. De ma látom, hogy milyen értékek! Nem probléma bármilyen foglalkozást felépíteni, hisz itt a példa, csak alkalmazni kell. Nem okoznak gondot a tanári bemutatók, a gyakorlatot sikerült megszerezni a mi kis „házi iskolánkban”, ahol egymást tanítottuk a csoporton belül! Ezeket a módszertani foglalkozásokon találkoztunk először az aktív tanítás fogalmával, hogy a hetedik félévben ne idegenként álljunk az első „igazi” osztályok előtt.

E sok jó után leírnék mégis néhány gondolatot, észrevételt, ami szerény megítélésem szerint a jelenlegi jót még jobba tehetné!

Az általános iskolai anyag feldolgozásának arányait meg kellene változtatni. Úgy érzem, egyik-másik munkanem túl sokat, vagy éppen túl keveset szerepelt. Így az ötödikes tantervi feladatokat szinte minden kis részle-

tében feldolgoztuk, míg a hatodikos és hetedikos fagegmunkálásra kevés idő jutott. Különösen a hatodikos faformázási műveletekre hagytunk rövid időt. Így bizony a gyakorlatban a hatodikos órák felépítése gondot okoz. Kimaradtak az üveg- és műanyaggyakorlatok, pedig most ezt is kell tanítanom.

A nem műszaki szakosok részésülnek audiovizuális oktatásban. Mi ebből nagyon keveset kaptunk. Pedig a gyakorlatban elvárják tőlünk ezen gépek kezelésének ismeretét, hiszen „műszakisok” vagyunk! Ebből az ismeretanyagból többre, sokkal többre lenne szükség.

Végül még egyet. Vidéki műhelyekben, ahol nincs központi szervezés, nagyon komoly gondot okoz a szerszámok karbantartása. Ezt a főiskolán nem tanultuk, vagy legalább nem olyan mértékben, amilyenre most szükségünk lenne. A tanszéken ott voltak a technikusok: minden eszköz mindig jó volt, a fűrészek vágtak, a lemezollók nyírtak, a vágók szabták az anyagot, a kések élesek voltak és a csigafúrót sem kellett nekünk „aláköszörsülni”... Pedig talán ez lett volna a jó! Most — tesszik, nem tetszik — meg kell tanulnom és csinálnom, mert e nélkül nem tudok tanítani. Tudom, hogy a legtöbb helyen ez nem jelent problémát a központi műhelyek létezése miatt, de az én esetem is bizonyítja, hogy sok iskola még az ó „búvkörükön” kívül esik.

Úgy érzem, hogy a sok jó mellett talán sok hiányosságot is felsoroltam. Mentésemre szolgáljon, hogy szavaimnak nem bíráló, de segítő, javító célzata van! Nagyon sok jót tanultam a műszaki tanszéken és ezért tanárainak hálás vagyok. Ez a levél is csak azért sikerült ilyen hosszúra, mert megszerettem a tanszéket és lelkes munkájában — e szerény adalékkal — magam is segíteni akartam!

Muraközy Péter,
általános iskolai tanár, Veszprém